

lovaný žalobkyni, že Marie S-ová i tuto kuchyni pro ni vyklidí, slíbil tím plnění osoby třetí a, poněvadž žalovaný žalobkyni výslovně přislíbil, že dostane byt S-ové, kdežto tato že přesídlí do jeho domu, převzal tím záruku za výsledek. Odpírá-li Marie S-ová až dosud spornou kuchyni vykliditi, má žalobkyně podle jasného ustanovení § 880 a) obč. zák. proti žalovanému jen nárok na plné dostiučinění ve smyslu § 1324 obč. zák., nepřísluší jí však nárok na plnění Marie S-ové, která není smluvní stranou, ani nárok na určité konání žalovaného (srv. rozh. čís. 5164 sb. n. s.).

Čís. 8821.

Bylo-li odvolacím soudem povoleno navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k dovolání, nelze dovolacímu soudu zkoumati, zda bylo dovolání podáno opožděně, nebyvši podáno současně s návrhem na navrácení v předešlý stav.

Soudce není vyloučen z důvodu § 20 čís. 1 j. n., pominul-li poměr tam naznačený před zahájením sporu.

K povinnosti nájemníkově, jejíž porušení opravňuje obec atd. k výpovědi z bytu (§ 59 vlád. nařízení ze dne 21. května 1921, čís. 191 sb. z. a n.), náleží nejen povinnost platiti nájemné, nýbrž i povinnost zachovávat předpisy a podmínky, za kterých mu obec byt pronajala anebo které nájemník i později dobrovolně podstoupil.

(Rozh. ze dne 22. března 1929, Rv I 131/29.)

Výpověď z bytu, danou žalovanému osadou města P., ponechal procesní soud první stolice k námitkám žalovaného v platnosti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Předem jest připomenouti, že nelze dovolacímu soudu zkoumati, zda bylo dovolání podáno opožděně, nebyvši podáno současně s návrhem na navrácení v předešlý stav podle § 149 c. ř. s., neboť, bylo-li navrácení v předešlý stav odvolacím soudem povoleno, není proti tomu podle § 153 c. ř. s. dalšího opravného prostředku. Ostatně bylo dovolání podáno den před podáním návrhu, takže nelze mluvit o tom, že bylo podáno po návrhu, jak dovolací odpověď vytýká. Zmatečnost řízení (§ 503 čís. 1 a § 477 čís. 1 c. ř. s.) spatřuje dovolatel v tom, že se vedení a rozsouzení sporu před prvním soudem účastnil rada zemského soudu Jaroslav T., ačkoliv byl z úřadu soudcovského v tomto případě vyloučen podle § 20 čís. 1 j. n., an prý byl od roku 1923 do roku 1927 členem osadní rady a účastnil se jako takový jednání a rozhodování o otázce hlášení podnájemníka žalovaným. Podle § 20 čís. 1 j. n. jest v občanských věcech právních vyloučen z vykonávání

soudcovského úřadu soudce, je-li sám stranou v rozepři anebo k některé ze stran v poměru spoluoprávněného, spoluzavázaného neb postihem povinného. Žádného z těchto předpokladů zde není, spor tento byl zahájen dnem 2. dubna 1928, kdy soudce věc projednávající nebyl již členem osadní rady, a nelze proto mluvit o tom, že byl stranou v rozepři. Okolnost, že se kdysi v osadní radě účastnil porad o tom, zda žalovaný jest povinen hlásiti osadní radě každého svého podnájemníka, mohla by míti vliv nejvýše na jeho předpojatost, kterou žalovaný v dovolání již nevytýká, a proto netřeba se jí dále zabývat. Není zde proto zmatečnosti řízení před prvním soudem (§ 503 čís. 1 c. ř. s. a § 477 čís. 1 c. ř. s.).

Odvolací soud posoudil věc správně po právní stránce (§ 503 čís. 1 c. ř. s.). Podle § 59 nařízení vlády ze dne 21. května 1921, čís. 191 sb. z. a n., vydaného na základě zákona ze dne 11. března 1921, čís. 100 sb. z. a n. nesmí vlastník domu, pokud jest jím obec, okres, župa atd., dáti výpověď z bytu nájemníku, dokud plní závazky z nájemního poměru. K nájemníkově povinnosti nelze čítati jen povinnost platiti nájemné, nýbrž i zachovávatí předpisy a podmínky, za kterých mu pronajímatel byt pronajal aneb které nájemník i později dobrovolně podstoupil. Nesporno jest, že se žalovaný zavázal zachovávatí nejen domácí řád, vydaný dne 17. ledna 1924 starostenským úřadem pro nájemníky v osadních domech, nýbrž i doplněk k němu ze dne 15. června 1925, podepsav příslušný oběžník. Byl tedy podle § 1 (3) domácího řádu povinen vyžádati si k dání bytu nebo jeho částí v podnájem a k přijetí podnájemníků svolení starostenského úřadu osady města P., a podle dodatku k domácímu řádu ze dne 15. června 1925 nebyl oprávněn přijati podnájemníka bez předchozího schválení místní rady. Nezachování domácího řádu a příkazů místní rady mělo míti v zápětí výpověď z bytu. Když tedy jest nesporno, že žalovaný tyto předpisy znal a věděl, že jich nezachování může míti v zápětí výpověď z bytu a když nicméně podnájemníka K-a starostenskému úřadu místní osady v P. neohlásil a souhlas k jeho přijetí si neopatřil, byl starostenský úřad oprávněn z bytu ho vypovědět a ponechaly proto nižší soudy právem výpověď z bytu v právní účinnosti.

Čís. 8822.

Jestliže strana činící nabídku již předem oznámila obecnstvu o nabídku se zajímavýcím podmínky smlouvy, buď že je uveřejnila ať tiskem nebo plakáty, nebo že je vyložila na místě, jež učinila zájemníkům přístupným, nemá již dojíti k vyjednávání smlouvy, nýbrž o každém uchažeči se nutně předpokládá, že se s nimi obeznámil, pokud se týče, že chce pod nimi uzavřít smlouvu.

Tak jest tomu i ohledně služebních předpisů K-III-3, při převzetí vojenského koně (remonty).

(Rozh. ze dne 22. března 1929, R II 87/29.)